

Archiv obce Darmyšl
1923 – 1944

Inventář

Číslo EL NAD: 775
Evidenční číslo pomůcky: 173

Obsah

Úvod.....	3
I. Vývoj původce archivního souboru.....	3
II. Vývoj a dějiny archivního souboru.....	8
III. Archivní charakteristika archivního souboru.....	9
IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru.....	9
V. Záznam o uspořádání archivního souboru.....	9
Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury.....	10
Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk.....	11
Inventární seznam.....	12

Úvod

I. Vývoj původce archivního souboru

Organizaci místní samosprávy, převedením pravomocí do rukou obcí, předcházelo zrušení roboty a poddanství v roce 1848. Následoval zákon o provizorním zřízení obecním č. 170/1849 Ř. z. ze dne 17. března, který zrušil dosavadní pravomoc panských vrchnostenských úřadů ve správě venkovských obcí, kde vrchnost doposud zastupovali venkovští rychtáři a konšelé, pověřeni vykonáváním částečné a obecné samosprávy. Stále ještě omezené obecní pravomoci zaručily obcím alespoň základní práva, mezi něž patřila práva: svobodné volby zástupců, domovské, samostatně vyřizovat vlastní agendu, uveřejnit veřejně výsledky obecního hospodaření a zveřejnění jednání obecních zástupců. Jednalo se o zlomový počín, vyvolaný zejména tlakem na politickou situaci ve státě. Zprvu udílená samostatnost zemská přenesla se na úroveň krajskou, okresní a obecní. Přestože by se tak mohlo zdát, že majitelé dosavadních panství tím přišli o řadu výhod, opak je skutečností. Mohli snáze uplatnit svůj vliv především tam, kde jej potřebovali využít nejvíce. Postupně mohli získat kontrolu nad obcemi a později nad celými okresy.

Shora uváděná zákonná úprava, takzvané Stadionovo prozatímní obecní zřízení, vycházela z uvozovacího patentu a v něm uvedeného hesla, že základem svobodného státu je svobodná obec. Zákon jej zachovával tak, že hovořil o obcích místních, okresních a krajských. Skutečně platnými se však staly pouze předpisy o obcích místních.

Obce se staly nejnižším článkem místní samosprávy. Obvod těchto obcí se shodoval s katastrálním územím. Novým prvkem se stalo zavedení pravidla, že každé sídliště se muselo stát obcí či součástí obce nazývané osadou. Dřívější rozdíly mezi sídlišti různých stupňů byly zachovány pouze v názvoslovích těchto obcí, jako města, městyse čili městečka a vesnice či vsi. Každá obec náležela do určitého soudního a politického okresu a každá osoba musela patřit do evidence některé obce. Pokud některé z obcí nesplnily zákonné požadavky, mělo se přistoupit k jejich sloučení s jinou obcí, přestože by s tím dotčená obec nesouhlasila.

Stadionovo zřízení rozlišovalo dvojí působnost obce. Obec se měla starat především o svoje vlastní záležitosti, obecní zřízení tehdy hovořilo o přirozené působnosti obce. Ve své působnosti nemohla být obec omezována mimo zákonem uváděné případy. Jakýmsi protipólem přirozené působnosti obce se stala působnost přenesená. Tato působnost zahrnovala obstarávání určitých veřejných věcí, které obci nařizovala státní správa.

V každé obci se povinně zřídily dva orgány, obecní výbor a představenstvo. Obecní výbor volený na tři roky představoval kolegiální orgán a rozhodoval většinou hlasů. Disponoval však pouze usnášecí a dozorčí mocí, bez možnosti použít moc výkonnou. Užším orgánem, voleným právě z členů obecního výboru, se stalo obecní představenstvo. Skládalo se ze starosty a alespoň dvou radních. Nepředstavovalo ovšem kolegium, radní vytvářeli jen pomocný a zastupující orgán v době starostovy nepřítomnosti v úřadu, samotný starosta se stával výkonným orgánem, který prováděl usnesení obecního výboru.

Nad samosprávnými orgány se zavedla instituce dozoru a starosta mohl využívat práva prozatímního odložení výkonu rozhodnutí obecního výboru, pokud to odporovalo zákonům nebo mohla být způsobena škoda obci samotné. V roce 1850 došlo k rozšíření dozorčí moci a místním obcím přibyla policie. Nadřízený okresní úřad měl dohlížet na práci starosty v oboru

místní policie patřící do přirozené působnosti obce. V nutných případech pak uváděl věci do pořádku. Vláda mohla obci kdykoliv výkon místní policie odejmout a zabezpečit její činnost za pomoci vlastních orgánů.

Vlastní činnost obecní samosprávy začala v roce 1850, kdy byly aktivovány nově zřízené státní politické úřady. Došlo k územní reformě obcí a obecní samospráva se posléze stala skutečností.

K vydání dalšího obecního zřízení došlo v roce 1859, v platnost vstoupilo pouze ustanovení o domovském právu a navíc nastalo odstranění veřejnosti jednání orgánů obecní samosprávy. Po vydání Říjnového diplomu docházelo k postupnému odstranění zásahů do samosprávy. V roce 1861, po volbách do obecních orgánů, v nichž zvítězili ve většině měst v Čechách čeští zástupci, byla veřejnost jednání zavedena opět. Rok poté vstoupil v platnost rámcový říšský obecní zákoník jako výsledek jednání mezi vládou, snažící se dostat obce pod větší kontrolu, a mezi parlamentem. V roce 1863 bylo vydáno obecní zřízení a řád volební pro Slezsko, o rok později také pro Moravu a Čechy č. 7/1864 Z. z. Tato zřízení se vztahovala na všechny obce příslušné země s výjimkou statutárních měst. Každá nemovitost musela náležet do svazku některé obce. Samosprávné obce se mohly slučovat a rozlučovat a za určitých okolností měnit svoje hranice, o čemž však s konečnou platností rozhodovaly zemské sněmy.

Obecní zřízení rozlišovala dva druhy občanů do obce náležejících. Jednalo se o skupinu osob spojenou s obcí na základě jakéhosi hmotného svazku či o skupinu osob přespolečných. Je zřejmé, že prvně uváděná skupina disponovala všemi výhodami, které jí ze zákona příslušely, avšak nejdůležitějším právem bylo právo volební.

Voliči oprávnění k volbě volili na tříleté funkční období obecní výbor. Počet členů výboru se odvíjel podle zalidněnosti obce a v Čechách se pohyboval mezi osmi a 36 členy, na Moravě od sedmi do 30 členů. Obecní výbor volil ze svého středu obecní představenstvo, které se skládalo z obecního starosty a obecního radního. Počet členů obecního představenstva nesměl přesahovat třetinu členů obecního výboru, počet radních však nemohl klesnout pod dva. Obecnímu výboru se v této době občas říkalo obecní zastupitelstvo. Každý volitelný a řádně volený občan byl povinen volbu přijmout, výjimky z tohoto pravidla byly přesně stanoveny.

Obec, její činnost a veškerý život v ní tak v podstatě existoval v nezměněné podobě téměř do roku 1918, kdy se po vzniku nového, samostatného státu přijala zcela odlišná opatření pro obecní samosprávu.

Základním pravidlem pro chod obce po roce 1918 zůstal nadále předpoklad, že o obecních záležitostech může rozhodovat pouze osoba, která přispívá na udržování obecního hospodářství, avšak vyvstala potřeba řešit situaci s volebními řády. Na počátku roku 1919 tak vstoupila v platnost dvě zákonná nařízení, zákon č. 75/1919 Sb. o řádu volení v obcích a zákon č. 76/1919 Sb. o novele k obecnímu zřízení.

Volební řád představoval výsledek dohody občanských stran se sociální demokracií a přinášel značnou demokratizaci. Přiznával totiž všeobecné, rovné, tajné a přímé hlasovací právo při volbách do obcí všem osobám, které měly v obci alespoň tříměsíční trvalé bydliště a které nebyly určitým způsobem diskvalifikovány a dosáhly věku 21 let. Pasivní volební právo se přiznalo osobám ve věku od 26 let a volený musel alespoň jeden rok v obci bydlet. Volilo se na základě kandidátních listin a podle zásad poměrného zastoupení. Volební období se prodloužilo na čtyři roky, v roce 1933 na šest let, aby se sjednotila délka volebních období s

ostatními samosprávami. Vznikly obecní finanční komise, v nichž jednu polovinu představovali zástupci zvolení obecním zastupitelstvem a druhou zástupci jmenovaní okresním úřadem. Jednalo se tak především o kontrolu ze strany státu, který si v obcích nepřál převahu socialistické většiny, která by mohla volně nakládat s obecními prostředky. Komise mohly kontrolovat veškeré obecní hospodaření a odvolávat se proti všem usnesením obecního zastupitelstva finanční povahy.

Zákonná novela obecních zřízení rozeznávala tyto řádné orgány obcí: obecní zastupitelstvo, obecní radu, starostu, případně jeho náměstky a komise.

Obecní zastupitelstvo nahradilo dřívější obecní výbor. Jeho zvolení se účastnili všichni voliči oprávnění k volbě a skládalo se z devíti až 60 členů podle počtu obyvatel v obci.

Ze svého středu volilo obecní zastupitelstvo obecní radu, která nastupovala na místo dřívějšího obecního představenstva. Skládala se ze starosty, jeho náměstka či náměstků a členů rady, radních. Počet všech těchto členů činil znovu jednu třetinu obecního zastupitelstva, proto se stanovil počet jeho členů na devět, aby rada byla nejméně tříčlenná. Plnila totiž také funkci obecního trestního senátu, a tento musel být nejméně tříčlenný, tvořil jej starosta a dva radní.

Došlo k jasnému vymezení významu obecní rady, totiž že obecní rada tvoří sbor, který se za předsednictví starosty usnází na všech věcech, jež podle zákona nebo podle zákonných nařízení nejsou vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu. Toto ustanovení utvářelo z rady primární orgán obce.

Obecní zastupitelstvo volilo ze svého středu rovněž starostu a jeho náměstka, v obcích s počtem převyšujícím 24 členů zastupitelstva se volili náměstci dva. Volba starosty nemusela být potvrzena státem, zákon č. 122/1933 Sb. o změnách řádu voleb v obcích však stanovil, že volbu starosty schvaluje státní úřad. Pokud státní úřad volbu starosty a jeho náměstků nepotvrdil, pozbývala tato volba platnost a obecní zastupitelstvo bylo povinno uskutečnit volbu novou. Kdyby se však zastupitelstvo zdráhalo provést novou volbu, pozbývala by platnosti také volba členů obecního zastupitelstva. Politický úřad jmenoval do čela obce správní komisi a v příhodné době vypisoval novou volbu obecního zastupitelstva. Podle shora psaného je jasně viditelné, že těmito ustanoveními byla obecní samospráva značně okleštěná. Státní úřady nezavazoval žádný termín k vypsání nových voleb obecního zastupitelstva.

Právním obcí bylo zřizovat si poradní a přípravné sbory ve formě komisí.

Nejdůležitějším orgánem, v jehož rukách spočívala rozhodující moc, byla obecní rada. Její zasedání byla neveřejná a konala se poměrně často. Obecnímu zastupitelstvu byly vyhrazeny pouze některé věci, schvalovalo zejména obecní rozpočet, jeho schůze se měly konat alespoň jednou za dva měsíce a byly veřejné. K určitým funkcím starosty patřilo svolávání schůzí obecní rady a obecního zastupitelstva, zastupování obce navenek apod.

Mezi mimořádné orgány obce patřil vládní komisař nebo správní komise. Pokud zemský úřad rozpustil zastupitelstvo, bylo povinností příslušného okresního úřadu stanovit pro obec přechodný orgán (komisař, správní komise). Tento mimořádný orgán vedl správu obce do řádné volby a dosazení nově zvoleného zastupitelstva. Pravomoc přechodných orgánů zůstala omezena na běžné záležitosti a kromě toho směl provádět pouze neodkladné akty, jejichž prodlením by mohla obci vzniknout škoda.

V období německé okupace pohraničí v letech 1938 – 1945 se charakter veřejné správy výrazně odlišoval od předešlého. V odtržených pohraničních částech republiky vstoupil v

platnost říšskoněmecký systém a došlo k odstranění volitelnosti orgánů územní samosprávy. Na protektorátním území vznikly správní orgány řídicí se poněkud upravenou verzí týchž zákonů. V pohraničí převzala dočasně, do 20. října 1938, veškerou výkonnou moc armáda. Z jejího pověření vedli armádní zástupci veškeré existující správní orgány.

Nejdůležitějším obdobím ve vývoji sudetské správní organizace byla krátká doba od 21. října 1938 do 30. dubna 1939. Došlo k přijetí významných zákonných opatření a vybudování celé správní sítě. Vznikla tzv. Říšská župa sudetská (Reichsgau Sudetenland) a celé území se rozdělilo na venkovské a městské okresy (Landkreise a Stadtkreise). Ve venkovských okresech byly utvořeny úřady landrátů (Der Landrat) navazující na prvorepublikové okresní úřady. Došlo k faktické likvidaci územní samosprávy. Ve správě obcí se zavedl tzv. vůdcovský princip a správu obce tak zastával pouze starosta. Stálými zástupci starostů se stali přidělníci (Beigeordnete). První přidělnec byl podle zákona prvním a stálým zástupcem starosty, zbývající přidělníci byli stálými zástupci pouze ve svých pracovních oborech (sociální péče, policie, zdravotnictví, školství apod.), starosta však mohl vztáhnout každou z těchto záležitostí na sebe. Další obecní orgán představovali obecní radové obstarávající trvalý kontakt mezi obecní správou a ostatními obyvateli. Jednalo se o nejméně 12 a nejvíce 36 členů a zákon stanovil, ve kterých záležitostech se musí starosta s obecními rady poradit. Kromě obecních radů existovali ještě poradci, kteří vykonávali poradní činnost pro starostu a přidělnice v určitém správním oboru nebo jiné speciální otázce. K obecním orgánům patřila také porada obecních radů a poradců. Starosta je zval v přiměřené lhůtě k poradě a oznámil jim její důvod.

O zajištění vzájemné symbiózy mezi obecní správou a nacistickou stranou se staral zmocněnec NSDAP. Ze zákona požíval značného vlivu na správu obce, aby dohlédl na správnou interpretaci nacistických zájmů ve svěřené obci. Starosta a přidělníci z povolání vykonávali svůj úřad 12 roků, pokud se jednalo o úřad čestný, krátka se doba na 6 roků.

Činnost obecních úřadů zanikla v roce 1945, kdy byly nahrazeny soustavou národních výborů. V pohraničí navazovaly na obecní úřady místní správní komise jmenované postupně v letech 1945 – 1946.

První zmínka o vsi Darmyšl, situované zhruba 15 kilometrů jihovýchodně od Přimdy, pochází z roku 1115, z listinného falza kladrubského kláštera. Mezi dříve užívaná pojmenování lze řadit česká Darmyšl, Darmyšle, Darmyssl, Drmislaw, Darmisle a Dalemisl, německá Darmschlag, lidově Daubnšlok či Daumšoch a latinská Dalemisle, Dalemisl.

V roce 1186 je v souvislosti se vsí připomínána osoba Konráda z Darmyšle, který majetek převedl zpět na kladrubský klášter. Později ves přešla na majitele nedalekého hradu v Prostiboři. V roce 1373 náležela Darmyšl se vším příslušenstvím Rackovi z Prostiboře, který ji však směnil s kladrubským klášterem. Tento pán navíc v roce 1386 získal další část vsi od bratrů Buška a Bohuslava Švamberkových z Boru. Po výše uváděné směně s Rackem z Prostiboře zůstala ves v majetku kladrubského kláštera do roku 1510. Přestože kladrubský klášter byl faktickým vlastníkem vsi nebránilo to skutečnosti, že Darmyšl se stala předmětem čtyř zástav. V zástavě jej podrželi Slavibor ze Zamělic, od roku 1415 Jan Raindl z Úšavy, Sezima z Vrtby (1474 – 1490), přičemž Vrtbovi potomci ves drželi do roku 1510, kdy byla ves klášterem dědičně prodána (zřejmě již jako součást hradu a statku v Prostiboři). Od počátku 16. století náleželo panství Prostiboř Dobrohostům z Ronšperka. Václav Dobrohost z Ronšperka prodal v roce 1537 Prostiboř společně se statkem v Darmyšli, spolu s dalším příslušenstvím, Křištofovi Točnickovi z Křimic. Veškerý majetek zdědil v roce 1545 Václav Točník z Křimic, jeho vnučka Ludmila jej v roce 1624 prodala Janovi Rudolfovi

Wolffingarovi z Ploskovic a Wolfsbachu. Ves Darmyšl je posud neustále připomínána jako součást prostibořského hradu. V roce 1685 došlo k rozdělení majetku mezi tři Wolffingarovi syny, jejichž potomci vlastnili panství do roku 1720, kdy jej zakoupili Širtyngárové ze Širtyngu. V letech 1737 – 1754 se od statku v Prostiboři oddělily statky Darmyšl a Telice. Statek Darmyšl se stal vlastnictvím Leopolda Perglasse z Perglasgrünu. V roce 1755 zakoupila statek Prostiboř Renáta z Oprštorfu, rozená Širtyngová. Oprštové původně rozdrobené statky spojili, sídlo ustavili nedaleko hradu (zámku) v Prostiboři, v nově vzniklé vsi Kopec, po jejímž názvu se pak začal psát také bývalý zámek, resp. celý statek. Po smrti hraběte Františka Filipa z Oprštorfu v roce 1789 byl statek Kopec exekučně prodán Václavovi Horovi z Ocelovic, od něhož jej v roce 1799 zakoupil Jindřich z Grafenreuthu. Již v roce 1803 jej však odprodal bratrům Michalovi a Janovi Wolfovým. Po Janovi jej zdědila Markéta Wolfová, která z něj mezi léty 1828 – 1830 odprodala statek Darmyšl společně s příslušenstvím hraběnce Antonii Magdaleně von Weissenbach rozené Trauttmannsdorf – Weinsberg. Přívešle uváděná pak v roce 1840 statek prodala Löwensteinům. Knížecí rod Löwensteinů jej následně zařadil pod své panství se sídlem v Boru. V majetku tohoto knížecího rodu přečkala ves Darmyšl přechod z patrimoniální správy.

K výše uváděnému majetkovému uspořádání je potřeba doplnit další informaci. Po celou dobu svojí existence v patrimoniální správě náležel statek Prostiboř (Kopec) a ves Darmyšl do klatovského kraje, teprve s novou územní reformou platnou od roku 1850 byly tyto vsi zařazeny do kraje chebského (Darmyšl), respektive plzeňského (Prostiboř) a tím do politického okresu Tachov, respektive Stříbro. Ústředí správy panství pro oba statky a vsi se však nacházelo v sídelním městě Löwensteinů v Čechách, a to v Boru.

Do roku 1862 patřila Darmyšl pod Krajský úřad v Chebu a od roku 1850 pod nově zřízené Okresní hejtmánství v Tachově. Zároveň se vznikem politických okresů vznikly v roce 1850 i okresy soudní. Obec Darmyšl se stala součástí nově vzniklého soudního okresu Přimda (zůstala v něm až do roku 1945). Při další reorganizaci správy v roce 1855 byla sloučena politická a soudní správa a vznikl Smíšený okresní úřad Přimda, jehož součástí byla i obec Darmyšl. K definitivnímu rozdělení politické a soudní správy došlo v roce 1868, kdy bylo znovu obnoveno Okresní hejtmánství v Tachově. Po připojení okresu Tachov k německé „Třetí říši“ spravoval obec Landrát v Tachově.

Přestože činnost obecní samosprávy v Darmyšli mapuje pouze nepatrný zlomek archivního materiálu, obecní kronika, je tato kniha velice významným článkem z hlediska historické konstrukce archivního souboru AO Darmyšl. Kniha je sice vedena teprve od roku 1923, údaje v ní vepsané ovšem přibližují také události před tímto datem. V tomto případě se jedná o velice dobře zpracovaný soubor informací, z něhož lze čerpat informace, které mohou částečně doplnit a dokonce nahradit dosud soustředěné podklady nejen k historii přímo spjaté s obcí samotnou, ale také s blízkým regionem. Konstrukce obecních představených tak nepředstavuje žádný problém, neboť kronika se této problematice věnuje nanejvýš velkoryse. Je dobře patrné, že pisatel této knihy musel mít k dispozici starší podklady a materiály z činnosti obecního zastupitelstva a patrně měl rovněž přístup k velkostatkovému archivu.

představený obce/starosta	funkce od roku	funkce do roku
Kaspar Wawarta	?	1849
Kaspar Ebenhöb	1850	1865
Georg Wawarta	1865	1874

představený obce/starosta	funkce od roku	funkce do roku
Wenzel Kroy	1874	1877
Andreas Millsinner	1874	1883
Georg Rüba	1883	1886
Josef Lang	1886	1889
Georg Zuber	1889	1892
Kaspar Wawarta	1892	1895
Georg Giebisch	1895	1898
Andreas Hügl	1898	1901
Josef Hügl	1901	1907
Georg Giebisch	1907	1910
Kaspar Ebenhöb	1910	1913
Josef Hügl	1913	1923
Wenzel Giebisch	1923	1931
Josef Hügl	1931	1938
Josef Wilhelm	1938	1938
Johann Krippner	1938	1942
Josef Hügl	1942	1945

K výše uváděnému přehledu obecních představených lze doplnit, že po změně státního zřízení v roce 1938, došlo k nové volbě starosty. Stal se jím Johann Krippner, kterého však v roce 1942 povolali do armády, včetně dalších důležitých funkcionářů, a na jeho místo nastoupil Josef Hügl.

Pisatelem kroniky se stal vrchní učitel na odpočinku pan Wenzel Klimsa. Svého úkolu se zhostil příkladně a jeho péčí, svědomitostí a vynikající profesní fundací vznikl jedinečný exemplář obecní kroniky nahrazující svým obsahem další chybějící obecní písemnosti.

II. Vývoj a dějiny archivního souboru

Vzhledem k absenci karty JAF dřívější evidence archivního materiálu, nelze přesně určit, kdy a za jakých okolností se archiválie archivního souboru AO Darmyšl dostaly do tehdejšího okresního archivu.

Zápisy o odborných prohlídkách a protokoly o skartacích písemností provedených v padesátých letech 20. století ve spisovně MNV konstatují, že se v obci nepodařilo nalézt jakékoliv písemnosti z období německé samosprávy. Navíc je připojeno tvrzení, že pokud se v obci takový materiál vyskytoval, s velkou pravděpodobností skončil ve sběrně starého papíru. Teprve zápis z roku 1957 udává, že se podařilo objevit německou kroniku, zazděnou v jednom z domů. Zápis provedený za přítomnosti okresního archiváře dále uvádí, že kniha byla odebrána do archivní péče (datováno 21. ledna 1957).

V okresním archivu však tomuto souboru nebyla zavedena karta JAF a materiál zřejmě tvořil součást pozdější sbírky kronik.

III. Archivní charakteristika archivního souboru

Materiál archivního souboru AO Darmyšl pochází z let 1923 – 1944. Jedná se o obecní kroniku.

Vzhledem k umístění obce v oblasti s převažujícím německým obyvatelstvem je v dochované písemnosti užíván německý jazyk.

Archivní soubor byl uspořádán podle metodického návodu pro pořádání archivních souborů obcí.

V archivním souboru se nalézají písemnosti I. kategorie.

Fyzický stav archivního souboru je dobrý.

K vnitřní skartaci nebyly navrženy žádné písemnosti.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru

Ačkoliv na první pohled archivní soubor nevykazuje velké množství materiálu, z něhož by bylo možné čerpat hodnotné informace, skutečnost je právě opačná. AO Darmyšl, zastoupený obecní kronikou, představuje ojedinělý pramen k historii daného regionu. V pečlivě vedené a obsáhle zpracované kronice lze vyhledat informace nejen k obci samotné, ale také k celé řadě obcí v bezprostředním okolí, které s vývojem dané obce historicky často souvisely. K dokonalosti je dovedeno především majetkové uspořádání a vlastnické poměry vsi v době patrimoniální správy. Ovšem badatelsky lze obecní kroniku využít beze zbytku.

V. Záznam o uspořádání archivního souboru a zpracování archivní pomůcky

Archivní soubor uspořádal a pomůcku sestavil Miroslav Vetrák v roce 2007 ve Státním okresním archivu Tachov.

V Tachově 21. srpna 2007

Miroslav Vetrák

Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury

Adressbuch für den politischen Bezirk Tachau, Tachov [1925]

Codex diplomaticus et epistolarius regni Bohemiae, Pars I, Praha 1904 – 1907; Pars III, fasciculus 2, Praha 1962

Heimatatlas des ehemaligen politischen Bezirkes Tachau – Pfraumberg, Geretsried 1973

Zdeňka Hledíková, Jan Dobeš, Jan Janák, Dějiny správy v českých zemích od počátku státu po současnost, Jihlava 2005

Zdeněk Martínek, Archiv obce, Archivní časopis, roč. 49, 1999

Ortsbuch für den Reichsgau Sudetenland, Haida s. d.

Antonín Profous, Místní jména v Čechách, jejich vznik, původní význam a změny, Díl I. A – H, Praha 1954

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, Vídeň 1849

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, Vídeň 1864

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha 1919

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha 1933

August Sedláček, Místopisný slovník království českého, Praha 1998

Seznam míst v království Českém, Praha 1913

Franz Schuster, Tachau – Pfraumberger Heimat, Ulm/D 2000

Státní oblastní archiv v Plzni, Průvodce po archivních fondech, svazek 3, Praha 1976

Übersicht der in Folge a. h. Gutschliessung vom 26. Juni 1849 genehmigten provisorischen Gerichtseintheilung des Kronlandes Böhmen, Praha 1849

Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratek

AO	archiv obce
c. a k.	císařský(á,é) a královský(á,é)
č. p.	číslo popisné
EL NAD	evidenční list Národního archivního dědictví
evid.	evidenční
inv. č.	inventární číslo
JAF	jednotný archivní fond
MNV	místní národní výbor
NAD	národní archivní dědictví
NSDAP	nacionálněsocialistická německá strana dělnická (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei)
Ř. z.	Říšský zákoník
Sb.	Sbírka
s. d.	sine dato (bez datace)
SOkA	státní okresní archiv
Z. z.	Zákoník zemský

Inventární seznam

Obecní úřad od roku 1850 – 1945**Úřední knihy****Knihy všeobecné správy obce**

1	Pamětní kniha obce	1923 – 1944	K 1
---	--------------------	-------------	-----

Název archivu:	Státní okresní archiv Tachov
Název archivní pomůcky (archivního souboru):	Archiv obce Darmyšl
Značka archivního souboru:	AO Darmyšl
Časový rozsah:	1923 – 1944
Počet evidenčních jednotek:	1 (1 úřední kniha)
Počet inventárních jednotek:	1
Rozsah bm:	0,05
Stav ke dni:	21. srpna 2007
Archivní soubor zpracoval(a):	Miroslav Vetrák
Pomůcku sestavil(a):	Miroslav Vetrák
Počet stran:	14
Počet exemplářů:	6
Pomůcku schválil:	Mgr. Jan Edl